

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 20.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10200** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. А. А., [дата на раждане], гражданин на Сирийска Арабска република, чрез майка му и законен представител Б. А. И., гражданка на Сирийска Арабска република, [дата на раждане], чрез адвокат В. П., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] /партер/ срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип „D“ от 20.06.2023 г., по Заявление №ANK23000745V/17.03.2023 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Съдебното производство е образувано след като с определение по административно дело № 7585/2023 г. от 24.10.2023 г. производството по подадената обща жалба от майката Б. А. И. и нейните деца, сред които и жалбоподателят Д. А. А., е разделено, в това число след като от съда са изискани и събрани писмени доказателства за проведена процедура по съгласуване на отказа за виза и за компетентността на консулското длъжностно лице, издало оспорения отказ.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на основни права и свободи по Европейската

конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на зачитане на личния и семейния живот. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Правят се възражения, че основанията в отказа са посочени бланкетно и не се установяват от представените доказателства. Претендира се, че заявените цел и условия на пребиваване в страната са напълно изяснени, тъй като са свързани с Решение за събиране на семейството № 1674826.10.2023г. на зам.председателя на ДАБ при МС издадено на А. А. Д. - баща на жалбоподателя, съответно съпруг на майката Б. А. И.. Посочено е, че представените сирийски международни паспорти са валидни, автентични и истински, издадени от компетентните органи на С.. В тази връзка е заявено, че и без наличието на валидни сирийски паспорти, следвало да бъде предоставена възможност за пътуване до територията на страната, на основание чл. 49, ал. 1, т. 4 от Правилник за издаване на български лични документи.

Към жалбата до съда са приложени решенията на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет на Република България /ДАБ при МС-РБ/ за предоставяне на хуманитарен статут на бащата А. А. Д. – Решение № 4382/25.05.2022 г. и Решение за събиране на семейството № 1674/26.01.2023 г. , сирийски международни паспорти, отказите за издаване на виза, както и декларация от Б. А. И. за членовете на семейството й, сред които е посочена и жалбоподателя.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат П., който моли съда да уважи депозираната жалба по изложените в същата съображения и да отмени оспорения административен акт. Претендира разности по чл. 38, ал. 2 от Закон за адвокатурата.

Ответникът – Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, редовно уведомен, не изпраща представител. От страна на процесуалния представител на ответника е депозирано писмено становище от 13.11.2023 г., с което от съда се иска да отхвърли искането за допускане на експертиза. Не претендира разности.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 17.03.2023г. от името на Д. А. А. чрез неговата майка е депозирано Заявление рег.№ANK23000745V/17.03.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „D“/ в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция. Към заявлението са приложени, както следва:

- Заверено копие от сирийски международен паспорт, от който се установява, че Д. А. А. е [дата на раждане] в С.;

- Пълномощно от А. А. Д., с нотариална заверка от 08.02.2023 г. на нотариус А. И. с рег. № 424, при СРС, от което се установява, че майката Б. А. И. е упълномощена да представлява своя съпруг пред Посолството на Република България в Република Турция за подаване на заявление за Виза „D“ за малолетните им деца, граждани на С.: Р. А. А./ RIMAS ASSAF/, [дата на раждане] ; Майса А. А. /MAYSAA ASSAF/, [дата на раждане] ; Ф. А. А./ FERYAL ASSAF/ [дата на раждане] и Д. А. А. /JAMIL

ASSAF/, [дата на раждане] ;

- Решение за събиране на семейство № 1674/26.01.2023 г., издадено от Заместник - председателя на ДАБ при МС на РБ, от което се установява, че на А. А. Д., гражданин на С., [дата на раждане] , с предоставен хуманитарен статут, е разрешено да се събере на територията на Република България със своята съпруга Б. А. И., [дата на раждане] в С., гражданка на С. и децата им Р. А. А. /RIMAS ASSAF/, [дата на раждане] ; Майса А. А. /MAYSAA ASSAF/, [дата на раждане] ; Ф. А. А. /FERYAL ASSAF/ [дата на раждане] и Д. А. А. /JAMIL ASSAF/, [дата на раждане] , всичките граждани на С..

На 20.06.2023 г. от представено по делото копие /л. 24/ на бланка на Приложение № 7, към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с посочено основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ и с мотиви, подробно развити в частта „Допълнителни бележки“ - „След извършени проверки е установено, че имало основателни съмнения относно декларираната информация пред КДЛ, както и достоверността на представените документи в консулската служба при посолството.“ Оспореният отказ за издаване на Виза „D“ е връчен на жалбоподателя, на 20.06.2023 г., в присъствието на неговата майка и законен представител.

От представено по делото писмо с рег. № М-16697/28.08.2023 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ е посочено, че от страна на специализирания орган е извършено разглеждане на заявленията за издаване на Виза „D“ на лицата Б. А. И., [дата на раждане] в С., гражданка на С. и децата им Р. А. А. /RIMAS ASSAF/, [дата на раждане] ; Майса А. А. /MAYSAA ASSAF/, [дата на раждане] ; Ф. А. А. /FERYAL ASSAF/ [дата на раждане] и Д. А. А. /JAMIL ASSAF/, [дата на раждане] , всичките граждани на С.. Заявленията са разгледани от СД „М“ – ДАНС, като е изразено отрицателно становище в НВИС на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Посочено е, че при проведеното интервю с апликантите е възникнало съмнение относно истинността на декларираната информация пред КДЛ, както и достоверността на депозираните документи от същите. Установена е видима разлика между лицата явили се в посолството на Република България в [населено място], Република Турция и фотоизображенията в представените задгранични паспорти. Също така, компетентните длъжностни лица при МВнР са постановили отказ и на допълнително основание - по чл.10, ал.1, т. 24 от ЗЧРБ. В писмото не се съдържат конкретни данни от проверки на ДАНС, нито се посочват конкретни данни, свързани с представените към заявленията доказателства /л.63-64/.

По делото от страна на Дирекция „Миграция“ при МВР е представено писмо с рег. №536400-50759/31.08.2023 г. Видно от същото, от страна на Дирекция „Миграция“ е изразено отрицателно становище относно заявленията за издаване на Виза „D“ на лицата Б. А. И., [дата на раждане] в С., гражданка на С. и децата им Р. А. А. /RIMAS ASSAF/, [дата на раждане] ; Майса А. А. /MAYSAA ASSAF/, [дата на раждане] ; Ф. А. А. /FERYAL ASSAF/ [дата на раждане] и Д. А. А. /JAMIL ASSAF/, [дата на раждане] , всичките граждани на С., предвид възникнали съмнения в истинността на представените задгранични паспорти и явилите се в консулската служба лица /л.100-101/.

По делото е представено становище от Агенция за социално подпомагане се установява, че правомощията във връзка с чл.15 от Закона за закрила на детето, не могат да бъдат упражнени, тъй като жалбоподателката и нейните деца не се намират на територията на Република България /л.103-104/.

В хода на съдебното производство се приобщиха: доказателствата по административната преписка, представени първоначално по делото, образувано по съвместната жалба на майката Б. И. и нейните деца срещу издадените по заявленията им откази – общо 5 отказа за виза, в това число допълнително събраните по искане на юрисконсулт З. доказателства за изразените становища в рамките на съгласувателната процедура по издаването на отказите - писмо от 28.08.2023г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ и Писмо от 31.08.2023 г. от Дирекция „Миграция“ - МВР. Представено е и становище от Агенция за социално подпомагане.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок. Съгласно нормата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая, предвид факта, че жалбоподателят се позовава на чл. 8 от ЕКПЧ, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна Виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени: Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министър на външните работи, както и Заповед № 125/03.08.2021 г. на Посланика на Република България в Република Турция – А., съгласно, която издателят на оспорения отказ е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл. 34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Съдът намира обаче, че отказът е издаден в противоречие с материалния закон и при

неизяснени обстоятелства. В тази връзка оспореният отказ следва да бъде отменен като материално незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящето решение.

По отношение на Д. А. А., [дата на раждане] , гражданин на Сирийска Арабска република, т.е. гражданин на трета страна, са приложими изискванията за издаване на виза, и конкретно условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, регламентирани в Закона за чужденците в Република България, съгласно нормата на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9 г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ.

Административният орган е отказал издаването на виза на основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ, като в оспорения отказ е възпроизведено съдържанието им в цялост. Както се посочи по-горе, в допълнителни забележки е посочено следното: „След извършени проверки е установено, че имало основателни съмнения относно декларираната информация пред КДЛ, както и достоверността на представените документи в консулската служба при посолството.“

Като мотиви за отказа следва да се вземат предвид и становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ - МВР, дадени в проведената съгласувателна процедура и обсъдени във фактическата част на настоящето съдебно решение. В оспорения отказ за издаване на виза и в становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ - МВР не се съдържат конкретни данни за факти и обстоятелства, относими към правните основания на отказа.

Доколкото се иска издаване на виза за влизане в страната, съдът намира, че приетите по делото доказателства сочат ясно на целта и условията на заявеното пребиваване на жалбоподателя. Безспорно е установено, че заявителят, е син на лице с предоставен хуманитарен статут, на което е разрешено да се събере със семейството си – съпруга и четири деца на територията на Република България, което съответства на посоченото от жалбоподателя в заявлението за издаване на Виза вид „D“. Така представените доказателства, обаче не са обсъдени и не са взети предвид нито от ответника нито в съгласувателните становища, а становищата и процесният отказ - дадени на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, са в противоречие с данните по преписката.

Изложеното води до извод, че данните по делото не съответстват на основанията по чл.10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ да бъде постановен отказ по заявлението за виза на жалбоподателя.

Изложените данни в писмата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ са общи, не съдържат конкретни данни за Д. А. А., [дата на раждане] Посоченото в допълнителните бележки също не дава яснота за кое конкретно обстоятелство или

факт става въпрос, нито „достоверността“ на кои точно представени документи се има предвид. Видно от Решение №6983/16.11.2023 г., постановено по административно дело № 6598/2023 г. по описа на АССГ и Решение № 8014/19.12.2023 г., постановено по административно дело №10199/2023 г. по описа на АССГ, с които са отменени отказите за издаване на виза по заявлението на майката Б. А. И. и Ф. А. А., [дата на раждане] , гражданка на С., чрез майката и законен представител Б. А. И., е установена допуснатата грешка от преводача при превод на един документ относно точната дата на раждане, което е установено. Липсват данни за относимост на такива мотиви към процесното заявление.

Основанието по чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ - са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване; съдържа различни хипотези, като посоченото в допълнителни бележки „основателни съмнения относно ... достоверността на представените документи“, не е относимо към нито една хипотеза. Касае се за норма, която ограничава права и съдържанието ѝ следва да бъде тълкувано ограничително. В този смисъл никоя хипотеза по чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ не съдържа основание, свързано с „достоверност“ на представени документи.

Изложеното в писмото на ДАНС за съмнения за видима разлика между лицата на снимките по представените паспорти и явилите се в посолството в [населено място] лица, няма връзка с основанията по посочената разпоредба, доколкото заявлението и представения паспорт изхождат от Д. А. А., [дата на раждане] , гражданин на Сирийска Арабска република и няма изрично съмнение, че паспортът не е автентичен. От фактическите и правните основания за процесния отказ не може да бъде направен извод, че органът е имал предвид основания, свързани с идентичност на лицето, фактически подало заявлението и лицето, за което е издаден документа за самоличност, представен към заявлението и съответен на посочените лични данни в заявлението.

Освен изложеното, мотиви като посочените в допълнителните бележки на оспорения отказ не съдържат данни за каквито и да са факти и обстоятелства, които да бъдат проверени, нито съставляват каквато и да е преценка на конкретни обстоятелства, относими към адресата на акта. Поради това следва извод, че не е изпълнено изискването да бъдат посочени фактически основания, относими към конкретния заявител за виза, освен правните основания за постановяване на отказа. В административното производство по издаване на виза към заявлението следва да бъдат представени автентични и истински документи в подкрепа на заявлението за виза, като компетентният административен орган следва служебно да извърши преценка на доказателствата и да установи всички относими към искането факти и обстоятелства, в това число, че не са налице изключващите по искането основания.

По изложените съображения, така постановеният отказ е издаден и в противоречие с разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ.

Освен мотивите в процесния отказ за виза и обсъдените писма на ДАНС и Дирекция „Миграция“, липсват други актове по административната преписка, от които съдът да установи точните причини за отказа, липсват фактически съображения на процесния отказ, посочена е само и единствено правната разпоредба в цялост. Не може да се приеме, че посочването на правното основание - чрез посочване на законовата норма съдържанието ѝ, съставляват правни и фактически мотиви на процесния отказ.

Допуснато е съществено нарушение на изискванията за съдържание - поради неизлагане на мотиви, които да е възможно да бъдат проверени от съда, нарушението на чл. 146, т. 2 от АПК е съществено и съставлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ. Поради неяснота на мотивите, оспореният отказ е и материално незаконосъобразен, в това число по допълнително изложените съображения за представени доказателства, които не са

взети предвид, не могат да бъдат проверени приложените от административния орган правни основания за отказа по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ - незаконосъобразност по чл. 146, т. 4 от АПК, което е самостоятелно основание за отмяна на процесния отказ като материално-незаконосъобразен.

При този изход на делото предвид направеното искане и по арг. на чл. 143, ал. 1 АПК на адвокат В. В. П., предоставил на жалбоподателя безплатна правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, съдът определя адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2, изр. второ във вр. с ал. 1, т. 2, от Закона за адвокатурата и чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 1 000.00 лева /хиляда лева/.

Ответникът не претендира присъждане на разноски, поради което по аргумент от противното на чл. 81 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София - град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А. А., [дата на раждане], гражданин на Сирийска Арабска република, чрез майка му и законен представител Б. А. И., гражданка на Сирийска Арабска република, [дата на раждане], чрез адвокат В. П., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] /партер/, Отказ за издаване на дългосрочна виза тип „D“ от 20.06.2023 г., по Заявление № ANK23000745V/17.03.2023 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ИЗПРАЩА преписката на Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в А., Република Турция, за ново произнасяне по Заявление № ANK23000745V/17.03.2023 г., подадено от Д. А. А., [дата на раждане], гражданин на Сирийска Арабска република, чрез майка му и законен представител Б. А. И., гражданка на Сирийска Арабска република, [дата на раждане], съобразно мотивите на настоящето съдебно решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адвокат В. В. П. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица]-партер, адвокатско възнаграждение в размер на 1 000.00 лв. /хиляда лева/.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: